

ikke har forudset terror af den art, som selvmordsbomber f.eks. er udtryk for. Dem var der tre af i Israel i 1997.

Det glemmes her i vores hyggelige Danmark, der hygger sig i smug, som digteren sagde, at enhver regerings første og vigtigste opgave er at garantere sine borgere sikkerhed. Hr. Gert Petersen var inde på det i Algerietdebatten og sagde, at den regering gjorde det altså ikke. Men det ser enhver regering i Israel uanset farve helt selvfølgelig som sin vigtigste og største opgave. Gudskelov er vi her til lands fri for overhovedet at skulle skænke tanker i den retning, jo, vi har færdselssikkerhed osv. osv., men ikke når det drejer sig om beskyttelse imod organiseret og grov terror.

Derfor er situationen en væsentlig anden i Israel, og derfor er det ikke så enkelt at sige: Hov, der overtrådte du en regel, som står i menneskerettighederne, så skal vi anklage dig, så skal du dømmes.

Det skal også huskes, at det er Israel, der er omringet af en række lande og en lang række bevægelser med uendelige både menneskelige, talmæssige og pekuniære ressourcer, som ikke ønsker staten Israels eksistens.

Og den anden side af Osloaftalerne har altså heller ikke opfyldt sine forpligtelser. Når Arafat skal kommentere selvmordsbomber og lignende terror, så siger han, han beklager, og det er kedeligt, han udtrykker medfølelse, men han stiller sig ikke op nogensinde og siger: Dette er en forbrydelse, dette er en hindring for freden. Det tør han ikke sige.

Israel har mange klager af samme art, og desuden har man også forsømt at erstatte den paragraf i den palæstinensiske nationalpagt, PLO's nationalpagt, som siger, at Israel skal udryddes med alle til rådighed stående midler. Den er stadig væk ikke erstattet af noget andet.

Alt dette bare for at sige, at så enkelt som forslagsstillerne her fremstiller det, er det altså ikke. Og jeg skal understrege det, udenrigsministeren og andre har sagt, at Israel er en demokratisk stat, hvor der er frie domstole, hvor der er klageadgang, hvor der er fri presse og åben kritik, og hvor enhver kan få sin sag appelleret op til en fritstående og alment anerkendt højesteret.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil allerførst gerne sige tak til SF for modtagelsen af forslaget og skal blot erklære mig enig med hr. Villy Søvndal i, at det i virkelig-

heden er et procedureproblem, som skjuler sig dels i selve associeringsaftalen og dels i teksten til beslutningsforslaget.

De to ting hænger for så vidt sammen, og om ikke andet kan beslutningsforslaget måske give anledning til, at man får fundet ud af: Findes der overhovedet en procedure? Har man overhovedet nogensinde overvejet en procedure, som kunne anvendes, hvis der skulle ske en suspension? Man kunne jo godt få den mistanke, at man ikke engang har gennemtænkt det problem, fordi man simpelt hen ikke drømmer om nogensinde at foretage en suspension af en sådan aftale, ligegyldigt hvor slemt det står til.

Hr. Melchior var inde på en interessant diskussion omkring menneskerettighederne som et vestligt fænomen, og om man kunne sige, at de er universelt gældende og udelelige. Jeg mener i hvert fald, uden at vi har tid til at gå ret dybt ind i den kæmpestore debat i dag, at sådanne basale menneskerettigheder som f.eks. retten til livet, forbudet mod tortur, retten til ikke at kunne fængsles uden lov og dom – f.eks. med henblik på de administrative interneringer, der sker i Israel, og som altså er i strid med menneskerettighederne – er udelelige.

Det kan godt være, der er nogen, der vil påstå, at jeg nu er blevet en vestlig kulturimperialist, men det må jeg så vedkende mig. På det punkt står jeg fast. Disse menneskerettigheder er universelle og udelelige. Jeg tror i virkeligheden, hvis man tænker det igennem, at ethvert andet synspunkt til syvende og sidst er umuligt at forsvare. Det håber jeg i hvert fald er den konklusion, som samtlige medlemmer af Folketinget vil nå frem til, også hr. Arne Melchior.

Det bærende argument fra ministerens og mange partiers side for at afvise det her forslag har jo været, at man kunne bruge disse associeringsaftaler, specielt den her med Israel, som et redskab til at komme i en kritisk dialog og hele tiden påpege, at der skal gøres fremskridt og på den måde opnås en indflydelse på situationen. Der er bare et problem, og det vil jeg så bede ministeren belyse: Kan det i den tid, hvor Netanyahu har været statsminister i Israel, dokumenteres, at EU's nuværende linje har givet nogen som helst form for positivt resultat?

Det tror jeg bliver meget vanskeligt at dokumentere. Det, vi oplever, er, at man fortsætter bosættelserne, man fortsætter med at kondemnerne ejendomme, man fortsætter ekspropriationerne, man fortsætter med at kvæle selvstyremrådene økonomi, og samtidig får man så